

Petrohrad a Moskva

21. 6. - 27. 6. 2017

21.6. ve středu dopoledne jsme odletěly Airbusem A 319 z Prahy a ve 3 hodin odpoledne a po posunutí času o 1 hodinu dopředu jsme přistály na letišti Pulkovo, 17 km od Petrohradu, kam jsme dojely busem č. 39 a pak přestoupily na modrou linii metra na Něvský prospekt. Šly jsme pěšky k „hotelu“ Le Classique, který byl objednáán přes internet téměř v centru města v domě, který nevypadal jako hotel. Byly to jen 3 malinkaté pokoje s koupelnou a WC, recepce a kout na uvaření snídaně a nebyl drahý. Začalo pršet, chvíli jsme počkaly, pak vyrazily do centra přes ulici Majakovského a přes Něvský prospekt, který je 4,5 km dlouhý, kde je plno paláců, obchodů, kaváren, restaurací a je tu i v noci stále živo. Přes řeku nebo kanál Fontánka jsme po mostě přešly do Sadové ulice k Michajlovskému zámku, kde žil car Pavel I., teď je známé po názvem Inženýrský zámek podle inženýrského učiliště. A dnes je součástí Ruského muzea. Před zámkem v parku je socha Petra Velikého s věnováním Pavlovi I. Došly jsme k nádhernému pravoslavnému chrámu Vzkříšení Krista na Krvi s barevnými kopulemi, který sloužil za sovětů jako skladiště. Přes Gribojedovu ulici jsme se vrátily na Něvský prospekt přes Aničkovův most přes řeku Fontanku, který je jedním z nejkrásnějších v Petrohradě, kolem modrobílého Arménského kostela, palác vedle paláce a přišly jsme do hotelu kolem 11 hodin večer, stále za světla.

Petrohrad založený roku 1703 Petrem Velikým na 44 ostrovech, je město paláců. Centrum města bylo zařazeno na seznam světového dědictví UNESCO. Má přes 5 milionů obyvatel.

22. 6. ve čtvrtek jsme kolem 10 hodin odjely busem č. 22 (1 lístek stojí 40 rublů na jakoukoliv vzdálenost a prodává je obcházející průvodčí) na Něvský prospekt, pěšky kolem paláců, podívaly jsme se do Jelisefského paláce, kde je obrovské lahůdkářství a kavárna, kde prodávají typické ruské čokoládové karamely a různé sladkosti v krásných prostorách. Musely jsme si je zvěčnit. Pak na Ostrovského náměstí, Alexandrinské neboli Puškinovo divadlo, před ním v parku socha Kateřiny Veliké. Pak nejsouměrnější ulicí na světě, ul. Rossiho, což byl architekt, který zde vytvořil mnoho děl. Budovy po obou stranách ulice jsou stejně vysoké i stejně dlouhé. Jsou v nich umělecké akademie, např. baletní, kam chodil i M. Baryšnikov. Přešly jsme Lomonosovo náměstí, podle řeky Fontanky k Velkému divadlu v modré barvě na Moskevský prospekt. Cestou jsme si prohlédly market všeho - zeleniny, ovoce kvalitního jako na každém trhu kdekoliv. Objevily jsme bufet Stolovaja, kde se celkem levně jí, studená polévka, maso s rýží nebo bramb. kaší a pivo (to bylo nejdražší) něco málo přes 300 rublů pro 2 osoby. 100 rublů je asi 50 Kč Přes Senovážné náměstí, které bylo za starých časů střediskem mužiků, nyní

nákupní zóna, jsme se dostaly na nábřeží Gribojedova a podle kanálu přes Červený most až na Palácové náměstí se Zimním palácem, Ermitáží, Alexandrovým sloupem, který je 47,5 m vysoký, je oslavou vítězství nad Napoleonem a Hlavním vojenským štábem, obloukovitou budovou, kterou navrhl Carl Rossi pro cara Mikuláše I., kde je umění Francie 20 století. My jsme dnes měly v plánu a zakoupené vstupenky do Ermitáže, chtěly jsme vidět holandské mistry, kterých tu bylo přehršle, francouzské, španělské, italské, anglické, ruské umění. Strávily jsme zde 3 hodiny, viděly toho relativně dost, ale málo na tak velké množství exponátů, kterých je prý přes 3 miliony a k vidění je jen 5 - 10 % z celkového množství. Viděly jsme i společenské salony, soukromé komnaty, taneční sály a pokoje carské rodiny. Také visuté zahrady Kateřiny Veliké. A veliké Paví hodiny z 18. století, kdy mechanický páv roztáhne ocas a kohout a sova se dají do pohybu. A nádherné stoly a vázy z malachitu a jiných minerálů. Pak už bylo 6 hodin a hlídači a zaměstnanci nás nekompromisně vyháněli, protože chtěli jít domů. Také jsme lehce zabloudily nejenom my, ale mnoho návštěvníků, protože je to velký labyrint ne úplně kvalitně označený. Potom jsme ještě šly na náměstí sv. Izáka ke stejnojmennému chrámu, zaplatily vstupné 400 rublů/osobu, ale stál za to. Pak jsme přešly na Něvský prospekt na modrou linii metra, ale zvolily jsme špatný směr, podjely pod řekou Něvou, kde je metro nejhlubší na světě, 110 m (od roku 1955), bály jsme se podívat pod sebe nahore na schodech a octly se na Vasiljevském ostrově, kam jsme chtěly jindy. V pokladnách v metru se kupují žetony za 45 rublů na jakoukoliv vzdálenost. Protože přišel hlad, vyhledaly jsme restauraci, kam chodí místní, daly si boršč pravý moskevský, zapečené brambory s houbami a sýrem a decku domácího vína. Pak zase metrem tentokrát správným směrem na Něvský prospekt a busem až do naší ulice kolem půl dvanácté v noci stále za světla. Od paní recepční jsme se dozvěděly, že bílé noci tu jsou od poloviny do konce června, proto se jich snaží Petrohradští užít, pak začíná tma kolem 21-22 hodin, a postupně dříve, teplo tu nebývá skoro nikdy, protože tu stále vanou studené větry, což můžeme potvrdit. V zimě bývá kolem - 15 °C, ale nejhorší jsou ty studené větry.

23. 6. v pátek po 10. hodině jsme busem zajely poblíž Zimnímu paláci a pak pěšky (začaly opravdové zácpy, kdy se kolona nehnula) na 2. prohlídku obrazů, tentokrát v Generálním vojenském štábu, kde bylo umění 20. století Impresionisti, postimpresionisti - Manet, Matisse, V. van Gogh, Renoir, Cezanne, Picasso ranné i pozdní období a další malíři, porcelán, pokoje ministra financí a další v obnovených i přistavěných prostorách. Setrvaly jsme do půl třetí, pak nás přepadl hlad, tak jsme se šly najíst. Opět jsme chtěly něco ruského. Zadařilo se. Pak jsme chtěly jít po druhém břehu řeky Fontanky, šly jsme kolem cirkusu, velké kulaté budovy, šly jsme se podívat dovnitř, jak to tam vypadá. Najednou jsme se zeptaly, jestli by nebyly lístky na sobotu, byly na 19 hodin, tak jsme je koupily s tím, že jsme nikdy neviděly profesionály ve stálém cirkusu. Byli to „Baroneti“ ze Státního cirkusu v Moskvě. Potom jsme kolem Fontanky

došly na Umělecké náměstí s Puškinovou sochou z roku 1957 a Michajlovským divadlem, Michajlovským palácem, dílo C. Rossiho, prohlédly jsme si ho jen z venku, dál k nejstaršímu pravoslavnému kostelu v S. Petěrburgu a uličkou, kde byl dobročinný bazar "Paraple" k Muzeu obrany Leningradu, bohužel už zavírali, až na nábřeží řeky Velké Něvy. Bylo velmi větrno a zamračeno. Odskočily jsme se podívat na Letní park s Letním zámekem, který si nechal vybudovat Petr Veliký, park s mnoha vodotrysky, fontánami a sochami. Vrátily jsme se zpět na nábřeží Něvy a u protějšího břehu viděly Auroru a Petropavlovskou pevnost. Před námi byl otevřený most Trockého, pod kterým proplouvaly lodě. Všude plno policajtů, auta zabarikádovala cestu na další část nábřeží. Musely jsme tu část opustit a šly jsme se podívat na Martovo pole s věčným ohněm, kde se konají přehlídky a je tu Památník hrdinů revoluce z roku 1905. Chtěly jsme projít Milionářskou ulicí k Zimnímu paláci a Palácovému náměstí, opět nepřístupné. Na Palácovém náměstí vyrostla obrovská scéna, stany, něco se bude dít. Všude spousta stánků a WC toy. My jsme se ale daly Sadovou ulicí na Něvský prospekt, také částečně uzavřený, všude plno mladých lidí, sedly na bus a dojely k naší ulici, byla tam Gruzínská restaurace s jídly za normální cenu. Došly jsme do hotelu a dozvěděly jsme se co se děje a proč ta bezpečnostní opatření. Konala se slavnost „vypouštění studentů z Petrohradských škol“ od 10 hodin večer koncert a různá taneční vystoupení, viděly jsme to pak už v TV na 5. kanálu a pak když se konečně setmělo, skoro hodinu trvající bombastický ohňostroj.

24. 6. v sobotu jsme po 10 hodin odjely busem č. 22 po Něvském prospektu až na stanici Mariánská k Mariánskému divadlu - balet, opera (na podzim tu bude Placido Domingo), také by se tam daly koupit lístky na polední představení, ale přeci jenom jsme na to neměly oblečení, pak podél kanálu Mojka směrem k chrámu sv. Izáka k Josupovskému paláci, ve kterém byl v roce 1916 zavražděn Rasputin. Zakoupily jsme menší okruh, prohlédly si palácové pokoje, divadlo. Je to jediný palác v Petrohradě, který nebyl zničen a interiér je originální. Ve stylové kavárně jsme si daly kávu a pak busem se vydaly na další cestu. Asi jsme se daly nesprávným směrem, dostaly jsme se mimo mapu k zelenému vítěznému oblouku Alexandra I. a na náměstí s domy z 50 tých let a byla tam Stolovaja, kde jsme si daly velmi levný, ale dobrý oběd. Byl tam vstup na červenou linii metra tak jsme jely na Leninovo náměstí, podívat se na Lenina. Stál tam, ruku zdviženou, kolem vodotrysky, v pozadí Finské nádraží. Chtěly jsme přímo k Auroře, ale zase nám nebylo přáno, bus zahnul jinam a vracely jsme se po mostě kolem Aurory na Něvský prospekt. Vystoupily jsme u katedrály Panny Marie Kazaňské inspirované bazilikou sv. Petra v Římě a podívaly jsme se dovnitř na slavnou a vzácnou ikonu Matky Boží Kazaňské. Ale to už byl čas přesunout se ke kulaté cirkusové budově, kam jsme měly na 7 hodin večerní lístky na představení. Bylo to úžasné, profesionální, od žonglování, akrobatických cviků, vystoupení ptáků, psů husky, velbloudů koňů tygrů, lvů, leopardů a provázejících klaunů. Jen ta paní uvaděčka nechtěla, aby se fotilo, koho

uviděla, namířila na něj velkou baterku. Přesto se mi zadařilo. Cirkus končil v 10 hodin a my šly pěšky za světla do hotelu, pobalit, ráno budíček na 6,30 hodin a v 9 hodin ráno odjíždíme rychlovlakem do Moskvy. Viděly jsme toho hodně, ale také hodně neviděly. Ve 4 dnech se toho zase nedá tolik zvládnout. Zůstalo nám mnoho restů.

25.6. v neděli busem jsme odjely na Moskevské nádraží za drobného mrhnutí. Po přeskákání ulic z busové zastávky k budově jsme našly nástupiště č. 7 a náš vlak, průvodčí zkontrolovala před nástupem pasy a jízdenky. Přesně v 9 hodin vlak neslyšně odjel. Jeli jsme bez zastávky 4 hodiny, rychlostí kolem 220 i více km/ hodin rovinatým krajem většinou s bažinami, břízovými háji, vesnicemi s malými domky i chatrčemi s dehtovými střechami. Většinou jen prašné silnice, jen hlavní byly asfaltky. Dojely jsme ve 13 hodin Po troše hledání jsme našly metro červenou linií a s jedním přestupem (žeton 50 rublů) jsme vystoupily na Tverském bulváru a šly hledat hotel na stejnojmenné ulici. Minihotel Lafayette jsme chvíli hledaly, byl ukryt ve 3. patře domu ve vnitrobloku. Pár minipokojů s minikoupelnou a prťavým umývadélkem, také za slušnou cenu. Po vydechnutí jsme hned vyrazily do ulic Moskvy (1. zmínka je z počátku 12. století). Dnes má přes 12 milionů obyvatel. Tverským bulvárem, který je rušnou obchodní třídou, s restauracemi a kavárnami, se stalinistickými obytnými domy, kolem jezdecké sochy zakladatele Moskvy Jurije Dolgorukého jsme se dostaly na Maněžní náměstí, kde je zase jezdecká socha maršála Žukova, hrdiny II.sv.války. Iverskou nebo Vzkříšení bránou jsme vešly na Rudé náměstí a šly jsme se podívat do Kazaňského chrámu z roku 1636, který byl na Stalinův příkaz stržen a znovu postaven po roce 1990, dál k Leninovu mauzoleu, které je přístupné jen zřídkakdy a k Chrámu Vasilije Blaženého, pestrobarevnému, který nechal postavit Ivan Hrozný v roce 1556. Ještě jsme se šly podívat do obchodního domu GUM (dříve tržnice), nyní butiků drahých značek a v přízemí Gastronom 1, napodobenina socialistického obchodu s potravinami. Prošly jsme Alexandrijským parkem, kde je hrob neznámého vojína, stojí tam stále stráž a vstup do Kremlu a jeho paláců. Kreml s Rudým náměstím byl v roce 1990 vyhlášen světovým kulturním dědictvím UNESCO. Dostaly jsme se zase na Tverskou ulici a odtud kolmo na ní na pěší zónu a hospůdky, ale dost drahé, došly jsme do ulice Petrovka a Dimitrovka, které jsou ještě dražší, s obchody jako Versace, Vuiton, Harbor a další módní obchody. Tak zase na Tverskou a blízko našeho minihotelu jsme našly Jelisejevské lahůdkářství jako před revolucí, za Sovětů - Gastronom č. 1 a vedle restaurace retro, kde jsme si daly pelmeně a vínko.

26. 6. v pondělí jsme vyšly už v půl 10, překročily Tverský bulvár, do uliček, kde byly konzuláty, staré chrámy do Alexandrijského parku s fontánami a kašnami. Vešly jsme do přízemního OD, kde byly samé značkové prodejny a zase vyšly. Přes Maněžní náměstí, náměstí Revoluce a Divadelní náměstí, kde se konají Moskevské jarmarky k Velkému divadlu, které prý několikrát vyhořelo. Naproti v parku je socha Karla Marxe s jeho památnými slovy „ Proletáři všech zemí spojte se“. Pak zpátky do starých ulic za GUM.

V metru jsme koupily jízdenku na 24 hodin, budeme hodně jezdit. Chtěly jsme vidět pravoslavné kláštery. Zajely jsme na stanici metra Rimskij, chtěly jsme k monastýru z 15. století Spaso-Andronikov, fungující, stále se opravující. Před dalším jsme se šly posilnit donerem na talíři a mezitím prošel pěkný slejvák a stalo se dusno. Další byl Novospaský ze 17. století, také se renovuje. Tramvajkou jsme popojely k metru. Přestupovaly jsme a prohlížely si stanice metra (první trasa metra byla otevřena již v roce 1935, stavba začala v roce 1931, má 200 stanic, většinou velkolepé, mozaiky, sochařská výzdoba, osvětlení lustry, našly jsme na mozaikách Stalina i Lenina. Vlaky jezdí rychle, hlučně a nečeká se. Jeden ujede, hned jede další, denně přepraví přes 9 milionů cestujících. Dojely jsme na Okt'abrskou, vyšly na Leninův prospekt s obrovskou sochou Lenina, v dálce bylo vidět nové finanční centrum Moskvy. Opět jsme popojely metrem, vystoupily a venku slejvák ani na deštník a my chtěly k Donskému mužskému klášteru, kousek jsme popošly, ale pak nás to zahnal do kavárny. Asi po půl hodině déšť ustal a my pokračovaly. Byl krásný, otevřený do 19 hodin, takže jsme si prošly i hřbitov, kde byli pohřbeni významní lidé Moskvy, např. Puškinova babička, různé vyšší šarže z Velké vlastenecké války a pod. Pak jsme šly na tramvajku, která nás dovezla na Vrabčí (za Sovětů Leninské) hory k Lomonosovově univerzitě. Odtud jsme jely metrem a několikrát přestupovaly a prohlížely si stanice, chtěly jsme na Arbat. Po starém Arbatu, pěší zóně jsme šly a začínalo se smrákat. Kochaly jsme se, až jsme došly k jedné ze sedmi Stalinových sester (nechal je postavit Stalin na oslavu porážky fašizmu), tato byla Ministerstvo zahraničí, další byly obytné domy, hotely a Lomonosovova univerzita. A pak již za tmy zpátky metrem s několika přestupy, pochody na přestup, na Tverskou ulici, kde jsme v 10 hodin hladové vpadly zase do retro restaurace Vareničnaja č. 1 v Jelisejském paláci na výborné pirožky a vareniky.

27. 6. v úterý jsme ráno zabalily kufry, nechaly je v hotelu v recepci, koupily si v metru ještě celodenní lístek za 210 rublů a jely k Novoděvičímu klášteru z roku 1524, nejzachovalejšímu a nejhezčímu z moskevských ženských klášterů a hřbitovu. Dříve to bylo i vězení pro neposlušné šlechtičny a vzpurné manželky, např. carevna Sofie, sestra Petra Velikého, nebo vdova po caru Fjodorovi a sestra Borise Godunova. První matka představená Serafina po revoluci, vstoupila do kláštera ve svých 80 letech, před tím byla profesorka chemie na univerzitě. Na hřbitově v klášteře byly hrobky významných lidí a účastníků Velké vlastenecké války. Pak jsme vyšly na ulici a přišly na hřbitov slavných a známých lidí (náš Vyšehrad), ale ohromný. Různí spisovatelé, skladatelé, herci, hrdinové II. Světové války, generálové apod., také Jelcin, Raisa Gorbačovová. Našly jsme A. P. Čechova, Gogola, ale i Zoju Kosmoděmjanskou, ale pak jsme raději odešly na metro a přes Krymský most do Gorkého parku, kde jsou různé zábavní atrakce. Tady jsme si koupily lístky na plavbu lodí na 1 a půl hodiny po řece Moskvě. Naproti na břehu stála asi 2 km pomalu postupující fronta pravoslavně věřících do chrámu Krista Spasitele, největší ruský chrám, který Stalin nechal srovnat se zemí, ale po pádu režimu byl znovu postaven,

jsou tam nějaké relikvie. Usadily jsme se do křesílek, přikryly dekou, foukal vítr a pluly jsme nejdříve kolem Nové Treťjakovské galerie a Muzeonu, monstra kašny s obrovitou černou sochou, kolem Kremelských paláců a chrámů a jedné ze Stalinových sester a zpátky do přístavu. Pak už jsme sedly na metro, dojely si do hotelu pro kufry a jely metrem na nádraží, odkud jel expres vlak přímo na letiště. Na ulicích byly šílené zácpy, busem bychom se tam snad ani nedostaly, byly jsme tam za půl hodiny, bylo nás mnoho, vlak byl plný. Sedly do letadla a kolem půlnoci jsme přistály na letišti v Praze.